

РЕШЕНИЕ

№ 214

гр. М., 21.07.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – М. в публично заседание на двадесети юни през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Аделина Тушева

Членове: Елизабета Кралева
Таня Живкова

при участието на секретаря Мадлена Н. Митова
като разглежда докладваното от Таня Живкова Въззивно гражданско дело № 20221600500159 по описа за 2022 година

Въззивното производство е образувано по реда на чл. 258 и сл. от ГПК по жалба на И.С. чрез процесуалния представител адв.М. срещу постановеното от Районен съд - М. решение № 260441 /16.12.2021 г. по гр. дело № 1960 по описа за 2019г .

Жалбоподателят твърди,че в случая безспорно вземанията на ищеца са погасени по давност,поради което и неправилно РС е приел,че същият има качеството на кредитор.На второ място се твърди,че другата ответница не е знаела за наличието на задължения на И.С.,съответно и не е била наясно,че със сделката се уврежда интереса на кредитора .Предвид гореизложеното поддържа,че решението е неправилно, поради което и следва да бъде отменено,ведно със законните последици от това .

Въззиваемата Д.Н. С. не взема становище.

Въззиваемият И.А. чрез своя процесуален представител както в отговора, така и в съдебно заседание взема становище,че жалбата е неоснователна, като се излагат подробни доводи в тази насока. Моли съда да потвърди атакуваното решение, като бъдат присъдени и направените в производството разноски.

Окръжният съд,като провери атакувания по реда на въззивното обжалване съдебен акт във връзка с оплакванията в жалбата и направените от страните възражения,приема за установено следното:

Въззивната жалба е ДОПУСТИМА като подадена в срок от легитимирано лице, имащо правен интерес от отмяна на съдебния акт,като по същество е НЕОСНОВАТЕЛНА.

За да постанови обжалваното решение, първоинстанционният съд е приел ,че с атакуваната правна сделка /материализирани в нот.акт НА № 116, том II, рег.№***, дело №

148/2018г. на нотариус В. Т. /ответниците са увредили кредитора/ищец по настоящото дело/ ,поради което и е уважил исковата претенция.

Настоящата инстанция напълно споделя доводите и съображенията на първоинстанционният съд по следните съображения :

Районният съд е изяснил всестранно фактическата обстановка, достигнал е до обосновани правни изводи, които настоящата инстанция възприема изцяло, поради което и същата не следва да бъде приповтаряна изцяло. С оглед оплакванията в жалбата е необходимо да се акцентира на няколко основни момента :

Безспорно е, че за да се проведе успешно павловия иск, ищецът следва да установи наличието на следните кумулативно дадени предпоставки: обективни - възникване на вземане, предприемане на правни действия от страна на длъжника , чрез които последният е увеличил неплатежността си, като е отчуждил и по този начин намалил имуществото си, с което е увредил кредитора ищец и субективни такива - лицето, с което длъжникът е договарял, трябва също да е знаело за увреждането.

На първо място, в жалбата се твърди, че в случая е налице изтекла погасителна давност,като излага съображения,че съдът е коментирал влизане в сила на съдебно решение по № 2267/2013г. на СГС,без такова да е посочено в ИМ.

Видно от материалите по делото, дело № 2267/2013г. на СГС е образувано на основание въззивна жалба,подадена от И.С. против решение на СРС по гр.дело № 31203/2011 г./ по това дело ответницата И.С. е осъдена да заплати на ищеца сумата от 45 944 лева обезщетение за лишаването му от ползване на два имота в град С., ведно със законната лихва върху тази сума от 15.07.2011 година до окончателното изплащане и направените в производството разноски/ ,което изрично е посочено в исковата молба като основание за възникване на задълженията към ответницата към ищеца. Безспорно е установено ,че същото решение е влязло в сила на 28.11.2014 г.Настоящата искова молба е подадена на 30.07.2019 г.,т.е. не е изтекъл законоустановения 5 годишен срок за погасяване на вземанията. А след като това е така, то възражението в тази насока е неоснователно .

Неоснователно е и възражението,че образуваното по молба на ищеца изп.дело № 111/2017 година по описа на ЧСИ В.Н. е прекратено на основание чл.433,ал.1,т.8 ЗЗД.Както правилно е приел РС , прекратяването на изп.производство в хипотезата на чл.433, ал.1, т.8 ГПК не е факт, който да поражда погасителна давност за вземането, т.е. дори да са налице предпоставки за прекратяване на изпълнителното производство поради непоискани от вискателя изпълнителни действия, това не във всички случаи води до погасяване вземането по давност.Освен това от назначената експертиза се установява безспорно,че тази хипотеза не е налице- на 28.09.2017 година (по – малко от две години преди датата на образуване на настоящото производство) вискателят е поискал опис, оценка и публична продан на имота в с.Ч.. С оглед горното безспорно е установено качеството на кредитор на ищеца по настоящото дело.

От назначената и извършена съдебна експертиза се установява и размера на задължението на ответницата .

Не се спори също така,че на 03.04.2018 г. ответницата Илиана С. е прехвърлила собствената си ¼ ид.ч. от апартамент, находящ се в СГРАДА с идентификатор *** по КККР на гр.Монтана,одобрени със заповед № РД-18-29/05.04.2006г., адрес на имота – гр.М.,ул.“И.“ №*, вх.*, ап.* на своята сестра и втора ответница по делото Д. С. . Това разпореждане представлява увреждащо кредитора действие, тъй като длъжникът намалява своето имущество с недвижим имот на значителна стойност. Всяко отчуждаване на имот обективно води до намаляване на имуществото на длъжника и с това се затруднява

изпълнението на задължението. Ответницата не е доказала, че разполага с достатъчно имущество/такова възражение не е и правено по делото/, от което да се удовлетвори вземането на кредитора.

С оглед разпоредбата на чл.135 ,ал.2 ЗЗД е налице презумпция за знание за увреждане, която не е оборена от ответницата.

Във въззивната жалба се застъпва становище, че прехвърлянето на имуществото е уговорено много отдавна предвид факта, че се касае за наследствен имот . Съдът намира това твърдение за неоснователно по следните съображения:

При преценка дали е налице увреждащо действие от страна на кредитора, следва да се съобрази единствено момента на извършване на прехвърлителната сделка, а не предварителните разговори и намерения на последния .Към този момент следва да се установи и знанието на третото лице .

Предвид гореизложените съображения съдът намира, че искът с правно основание чл.135 ЗЗД е основателен и доказан, поради което и правилно е уважен от районния съд. А след като това е така, то атакуваното решение е правилно и като такова следва да бъде потвърдено изцяло.

При този изход на делото жалбоподателя следва да заплати на въззиваемата страна направените в производството разноски в размер на 1820 лв.

Водим от гореизложеното и на основание чл.272 ГПК Окръжен съд-М.

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение № 260441 /16.12.2021 г. по гр. дело № 1960 по описа за 2019г . на Районен съд-М..

ОСЪЖДА И.С. да заплати на И.А. сумата 1820лв. разноски пред настоящата инстанция.

РЕШЕНИЕТО подлежи на касационно обжалване в едномесечен срок от връчването му на страната .

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____